

АВТОПОРТРЕТ

«Я все — п'яний дівчак із сонцем у кишені».

— — — — —

«Я — закоханий в житті поганин».

З першої книжки «Привітання життя».

Червоні клени й клени срібні,
над кленами весна і вітер.
Дочасности красо незглибна,
невже ж тобою не п'яніти?

Я, сонцеві життя продавши
за сто червінців божевілля,
захоплений поганин завжди,
поет весняного похмілля.

ТРИ ПЕРСТЕНИ

Крилата скрипка на стіні,
червоний дзбан, квітчаста скриня.
У скрипці творчі сплять вогні,
роса музична срібна й синя.

В квітчастій скрині співний корінь,
п'янливе зілля, віск, насіння
та на самому дні три зорі,
трьох перстенів ясне каміння.

В червонім дзбані м'ятний трунок,
зелені краплі яворові.
Дзвони, окрилена струно,
весні шаленій і любові!

Підноситься угору дах,
кружляє дзбан, співає скриня.
І сонце, мов горючий птах,
і ранок, спертий на вориння.

ЕЛЕГІЯ ПРО СПІВУЧІ ДВЕРІ

Співучі двері, сивий явір,
 старий, мальований поріг.
 Так залишилися в уяві
 місця дитячих днів моїх,
 так доховала пам'ять хлопця
 затьмарені вже образи,
 такий обмежений став обсяг
 тієї пісні, що дрижить,
 яка зворушенням хвилює,
 та все ж без зайвої сльози
 пейзажі споминів малює.
 І хочу знову пережити
 хлоп'ячі радощі та бурі.
 Швидкіш струмує в жилах кров,
 і сяють щастям очі хмурі,
 в долоні легшає перо.

На кичерах сивасті трави,
 черлений камінь у ріці.
 Смолиста ніч і день смуглявий,
 немов циганка на лиці.
 Розсміяні палкі потоки,
 немов коханці до дівчат,
 злітають до долин глибоких,
 що в сивій мряці тихо сплять,
 і куриться із квітів запах,
 немов з люльок барвистих дим.

Дрижать ялиці в вітру лапах,
 голосять шепотом дрібним,
 течуть униз краплини шуму,
 немов з гарячих пнів смола.
 Сповитий в зелень і задуму,
 п'є олень воду з джерела.
 Квітчасте сонце спить в криниці
 на мохом стеленому дні.
 Кущем горючим таємниці
 виходить ранком з глибини.
 Співає пуца сном кудлатим,
 прадавнім шумом загуло.
 На схилі гір, неначе лата,
 пришите до лісів село.

Корчма, мов куц, що родить зорі,
 свічками палиться вночі.
 З горілки б'ють дими прозорі,
 скриплять іржавії ключі.
 Смичком вогнистим тнуть цигани,
 розкотисто співає бас.
 Пече музика, й голос тьмяний,
 і струн сп'янілих лютий бряз.
 Тремтить на флейті пальців десять,
 музичне дерево горить.
 Із бубна, мов із дзбану, ллється
 роздзвонений, гарячий крик.
 Палає скрипка, тихне, в'яне,
 і серце бубна співом п'яне.
 І про опришків сотий раз
 оповідає в пісні бас:

св'ячені кулі, литий пояс,
таємне зілля, дика борть,
заклята ніч і смерть в напоях,
що їх коханцям варить чорт.
Шалений місяць — мрійний тенор
веде містичну пісню тьми.
Дівчина, наче веретено,
в танку спідницями шумить.

Ще пам'ятаю: на воді
дрижачі іскри ранок сіє.
Ще пам'ятаю: білий дім,
де стіни з дерева та мрії.
Ще пам'ятаю: в сонці міст
рудий хребет лїниво гріє,
неначе велетенський кіт,
що в сні ледачим очі шулить.
І дїм, і міст, мабуть, стоять,
але для мене вже минули
і тільки спомином горять.
Неситий крук над мостом крякав,
плило рікою сонце в світ.
Туди ходив ловити раки,
коли мені було п'ять літ.
Колола пальчики шипшина,
устами ссав солодку кров.
На зорі задививсь хлопчина,
але своєї не знайшов.

Тут сиве небо й сиві очі
у затурбованих людей.

Сльота дуднить і шиби мочить,
розмови стихнені веде.
Під сивим небом розстелилась
земля вївса та ялівцю.
Скорбота мохом оповила
задуману країну цю.
Як символ злиднів виростає
голодне зілля — лобода.
Відвічне небо і безкрає,
відвічна лемківська нужда.

В таємних кручах давня Лада
ворожить хлопцям молодим.
В церквах горить Христовий ладан
і куриться молитви дим.
На небі тільки сині зорі
вислухують благальний спів
людей, що, прості та безкрилі,
цілюючи в німій покорі
брудні обніжки вівтарів
устами, чорними від пилу,
що їхні губи припорошить,
моління шлють Христу і Духу,
щоб допоміг здобути гроші
на хліб, на сіль і на сивуху.

Земля не родить, віє вітер,
на полі мох, мов теплий одяг,
а люди, як в усьому світі,
все родяться, терплять, вмирають.
Пожежі й повені проходять,
лишаючи лиш пустарі,

рокочуть війни і минають,
зміняються володарі,
літа пливуть, мов гірські води,
і про опришків дощ осінній
вже тільки спомини виводить.
Чимало бур так прогуло.
Лиш ти однакове й незмінне,
далеке лемківське село.

Туди, мов стріли, шлю слова,
туди крилата пісня лине.
З села такого вийшов я,
життя звеличник — верховинець.
З людей, що щирі та звичайні
приймали смирно долі пай
і поклонялись неба тайні
під знаком співного серпа.
І може був би тут остався,
як інші, покоровся сам
і, до землі німий припавши,
молився радісним вівсам,
та Той, що легкість дав сарні,
а бджолам квіти золоті
і кігті сталені для рися,
слова співучі дав мені
і гострі зуби, щоб в житті
я твердо й просто боронився.

Широкий світ, від серця ширший,
і ширший вітер на селі.

Не помістити в цьому вірші
ні зір, ні неба, ні землі.
Шляхи широкі у безкрає,
поїхав хлопцем я у світ.
Насправді стриму час не має,
хоч важко це нам зрозуміть.

Турботи, радощі, омани,
кохання, зрада, ночі тьмяні
і сірооке дівча.
Одчаю шал і пал любовний,
і хмільність щастя, і печаль,
нестямний захват молитовний,
доглибна знеохоти їдь
і ласка творчости найвища —
це все дало мені життя.
Його звеличую тут я
і кличу дням: мене п'яніть,
п'яніть мене! Хай смерти ближче,
хай на минулому іржа,
хай снігова спливе пороша,
думки нестримано дрижать,
а кожна, мов кришталь, ясна.
О молодосте, ти одна
незаплямована й хороша.

Співуча сіль, кристатий явір
і тесаний, дзвінкий поріг.
Отак змальовує уява
місця хлоп'ячих мрій та втіх.